YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
19 päivänä helmikuuta 1998 *

Asiassa C-309/95,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Gérard Rozet ja oikeudellisen yksikön virkamies Jean-Paul Keppenne, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön päällikkö Rüdiger Bandilla ja saman yksikön virkamies Diego Canga Fano, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin oikeudellisen osaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Ranskan tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston apulaisosastopäällikkö Catherine de Salins ja saman osaston lähetystöneuvos

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Frédéric Pascal, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii Ranskan pöytäviinin tuottajille myönnettävästä erityisestä tuesta 22 päivänä kesäkuuta 1995 tehdyn neuvoston päätöksen kumoamista,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Ragnemalm sekä tuomarit G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn (esittelevä tuomari), J. L. Murray ja G. Hirsch,

julkisasiamies: G. Cosmas,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 24.4.1997 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen 29.9.1995 jättämällään kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla

yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Ranskan pöytäviinin tuottajille myönnettävästä erityisestä tuesta 22 päivänä kesäkuuta 1995 tehdyn neuvoston päätöksen (jäljempänä päätös).

2 Päätöksen 1 artiklan mukaan Ranskan hallitus myöntää kyseisen tuen sellaisille viininviljelijöille, jotka osallistuvat sellaisten pöytäviinien ja pöytäviinin valmistukseen soveltuvien viinien esitislaukseen, jotka on tuotettu Ranskassa markkinointivuonna 1994/1995; esitislaus otettiin käyttöön viinikaupan yhteisestä järjestämisestä 16 päivänä maaliskuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 822/87 (EYVL L 84, s. 1) 38 artiklan nojalla.

3 Päätöksen perustelukappaleista ilmenee, että Ranskan hallitus on antanut komissiolle tiedoksi tämän tukisuunnitelman perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdan mukaisesti ja että komissio arvioi, että tämä tuki ei ole yhteismarkkinoille soveltuva. Koska neuvosto katsoi, että on olemassa erityiset olosuhteet, joiden perusteella tuki kuitenkin on perusteltua, se päätti 93 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan nojalla pitää tukea yhteismarkkinoille soveltuvana.

4 Perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa määrätään, että jäsenvaltion pyynnöstä neuvosto voi yksimielisesti päättää, että tukea, jota tämä jäsenvaltio myöntää tai aikoo myöntää, pidetään 92 artiklan määräyksistä tai 94 artiklassa tarkoitettujen asetusten säännöksistä poiketen yhteismarkkinoille soveltuvana, jos tällainen päätös on poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi perusteltu.

5 Kanteensa tueksi komissio vetoaa ensisijaisesti perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan virheelliseen soveltamiseen, sillä sitä on sovellettu poikkeusten tekemiseksi viinialan yhteisestä markkinajärjestelystä, ja toissijaisesti toisaalta siihen, ettei tässä tapauksessa ole tässä määräyksessä edellytettyjä poikkeuksellisia olosuhteita, ja toisaalta siihen, että päätöksen perustelut ovat puutteelliset ja virheelliset.

6 Vastineeseen antamassaan vastauksessa komissio toteaa asiassa C-122/94, komissio vastaan neuvosto, 29.2.1996 annetun tuomion (Kok. 1996, s. I-881) nojalla, että pääasiallisen kanneperusteensa osalta se väittää nyt ainoastaan, että neuvosto on ylittänyt harkintavaltansa rajat.

7 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentti hyväksyi 7.2.1996 antamallaan määräyksellä Ranskan tasavallan väliintulijaksi tukemaan neuvoston vaatimuksia.

8 Neuvosto esitti 6.11.1995 päivätyllä erillisellä asiakirjalla työjärjestyksen 91 artiklan nojalla oikeudenkäyntiväitteen. Yhteisöjen tuomioistuin päätti 18.6.1996 tekemällään päätöksellä käsitellä oikeudenkäyntiväitteen pääasian yhteydessä.

Oikeudenkäyntiväite

9 Ranskan tasavallan tukemana neuvosto korostaa, että koska päätöstä ei ole julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* ja koska Ranskan tasavalta on EY:n perustamissopimuksen 191 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu taho, jolle päätös on osoitettu, eikä komissio, komission olisi perustamissopimuksen 173 artiklan viidennen kohdan mukaan pitänyt nostaa kanne päätöksestä kahden kuukauden kuluessa siitä, kun komissio on saanut siitä tiedon, eli kahden kuukauden kuluessa päivämäärästä 22.6.1995.

10 Neuvosto huomauttaa tältä osin ensinnäkin, että kuten kannekirjelmästä ilmenee, komissio oli tietoinen kaikista asiaa edeltäneistä seikoista ja että komissio oli osallistunut neuvoston työskentelyyn; lisäksi neuvosto huomauttaa, että komissio oli saanut tiedon tästä päätöksestä heti, kun se tehtiin, eli 22.6.1995, koska se oli liittänyt kannekirjelmäänsä pääsihteeristönsä neuvoston kokouksesta laatiman pöytäkirjan. Ranskan hallitus lisää, että neuvosto ei ole tehnyt muutoksia sille hyväksyttäväksi esitettyyn päätösehdotukseen.

11 Sekä neuvosto että Ranskan hallitus katsovat, että komissio ei voi vedota yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan silloin, kun säädöstä ei ole julkaistu eikä annettu tiedoksi, sen, joka on tietoinen itseään koskevan säädöksen olemassaolosta, on pyydettävä koko säädösteksti kohtuullisessa ajassa, koska kanteen nostamiselle varattu määräaika alkaa kulua siitä hetkestä lähtien, kun kyseinen kolmas on saanut täsmälliset tiedot kyseisen säädöksen sisällöstä ja perusteluista (asia C-180/88, Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie v. komissio, tuomio 6.12.1990, Kok. 1990, s. I-4413). Komission asemaa tässä tapauksessa ei näet voida verrata siihen asemaan, joka kolmannella on kilpailuoikeuden tai valtion tukien alaan kuuluvassa menettelyssä.

12 Komissio, joka oli läsnä neuvoston 19.—22.6.1995 pitämässä kokouksessa, puolestaan vaatii, että sen kanne on otettava tutkittavaksi, koska päätös on sellainen toimi, joka perustamissopimuksen 191 artiklan 3 kohdan mukaan tulee voimaan kun se on annettu tiedoksi. Toissijaisesti komissio korostaa, että se on saanut täsmälliset tiedot päätöksen perusteluista vasta 1.8.1995, jolloin se sai 27.7.1995 päivätyn neuvoston kirjeen, jolla neuvosto ilmoitti komissiolle päätöksen tiedoksiantamisesta.

13 Perustamissopimuksen 173 artiklan viidennen kohdan mukaan kyseisessä artiklassa tarkoitettu kanne on pantava vireille kahden kuukauden kuluessa säädöksen julkaisemisesta tai siitä, kun se on annettu kantajalle tiedoksi, taikka jollei säädöstä ole julkaistu tai annettu tiedoksi, kahden kuukauden kuluessa siitä, kun kantaja on saanut siitä tiedon.

14 On selvää, ettei päätöstä ole julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.*

15 Perustamissopimuksen 191 artiklan 3 kohdan mukaan muut päätökset kuin ne, jotka kyseisen artiklan 1 kohdan nojalla julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*, annetaan tiedoksi niille, joille ne on osoitettu, ja ne tulevat voimaan kun ne on annettu tiedoksi.

16 Päätöksen 2 artiklan mukaan se on osoitettu Ranskan tasavallalle. Päätös on annettu tiedoksi Ranskan hallitukselle neuvoston pääsihteerin 27.7.1995 päivätyllä kirjeellä.

17 Koska päätöstä ei ole julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* ja koska sitä ei ole annettu tiedoksi komissiolle päätöksen vastaanottajana, kahden kuukauden määräajan kuluminen komission osalta on voinut alkaa vasta sinä päivänä, jona komissio on saanut tiedon kyseisestä päätöksestä.

18 Tältä osin on muistettava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun säädöstä ei ole julkaistu eikä annettu tiedoksi, sen, joka on tietoinen itseään koskevan säädöksen olemassaolosta, on pyydettävä koko säädösteksti kohtuullisessa ajassa, ja että kanteen nostamiselle varattu määräaika alkaa kulua vasta siitä hetkestä lähtien, kun kyseinen kolmas on saanut kyseisen säädöksen sisällöstä ja perusteluista niin täsmälliset tiedot, että se voi menestyksekkäästi käyttää kanneoikeuttaan (em. asia Eisen- und Stahlindustrie v. komissio, 22 kohta).

19 Näin ollen on tarkasteltava, minä päivänä komissio sai täsmälliset tiedot toimen sisällöstä ja perusteluista.

20 Asiakirjoista ilmenee, että neuvoston ja komission jäsenillä oli jo 16.6.1995 käytettävissään ehdotus neuvoston päätökseksi Ranskan pöytäviinin tuottajille myönnettävästä erityisestä tuesta (asiakirja 8100/95 Agri 62).

21 Kannekirjelmän liitteenä VI olevan pöytäkirjanotteen, joka on komission pääsihteeristön laatima ja joka koskee Brysselissä 19.—22.6.1995 pidettyä neuvoston 1858. kokousta (maatalousasiat), 9 kohdassa todetaan, että neuvosto hyväksyi päätösehdotuksen yksimielisesti. Lisäksi asiakirjassa kuvaillaan päätöstä edeltänyttä keskustelua, mainitaan Ranskan hallituksen esittämät perustelut ja viitataan niihin epäilyihin, joita sekä tietyt jäsenvaltiot että toimivaltainen komission jäsen esittivät siitä, oliko Ranskan tasavallan esittämän pyynnön hyväksyminen perusteltua.

22 Tästä seuraa, että komissio on saanut täsmälliset ja yksityiskohtaiset tiedot päätöksestä viimeistään sinä päivänä, jona kyseinen pöytäkirja laadittiin, eli 23.6.1995. Määräaika, jossa komission olisi pitänyt nostaa kanne ja jossa on huomioitu pitkä etäisyys, on siis alkanut 24.6.1995 ja päättynyt 26.8.1995.

23 Koska kannekirjelmä on jätetty 29.9.1995, kanne on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

24 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Ranskan tasavalta, joka on asiassa väliintulijana tukemassa neuvoston vaatimuksia, vastaa työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

3) Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Ragnemalm Mancini Kapteyn

Murray Hirsch

Julistettiin Luxemburgissa 19 päivänä helmikuuta 1998.

R. Grass H. Ragnemalm

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja